

על החיכתה פק בגודל של שתי קופסאות סיגריות, כתוב: סעיף בן-אברהם שמואל. בשעות הבוקר הסתובב כאן צעיר מבולבל, שסירב לגלות איזה קבר הוא מחפש. הוא הסתובב עד שמצא את קברו של סעיף. המבקר היה כבן 23, ופניו גדולות, בסיגנון סיני. כך תיארו אותו אנשי המשטר מקריית-שאל. ייתכן שהאיש, הוא אחד מחבריו של סעיף. יצאנו ביום ראשון בערב לאור-יהודה, כדי להכיר את הצעירים האלה.

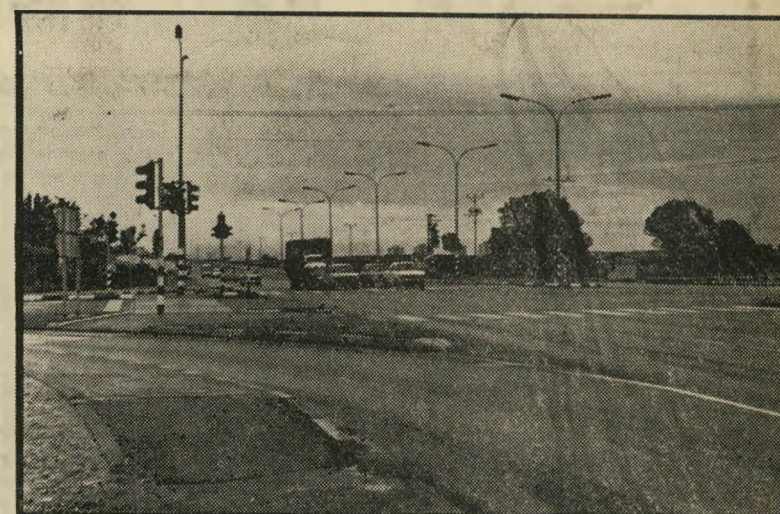
שעה שש בערב. החשיכה ירדה מומן על העיירה. לא נעים לטייל בחושך באור-יהודה. פגשנו שלושה צעירים עליזי בניין המועצה.

האם היכרתם את סעיף בן-אברהם שמואל... הצעיר שנהרג במירדף? יש כאן איזה מקום איפה מתרכזים חבריו. יודע לכם? הם לא ידברו — חבל על הזמן... הם יצחקו ממכם, כך ענו המכרים החדשים שלנו והסתלקו.

אחד הצעירים האלה, כבן 16, חזר והוסיף: "הם נמצאים במרכז, בבית-הקפה... תנסו". נכנסנו לפונדק המרכז. המיוזון היה לגמרי ריק. אולי נחום, בנו של בעל המקום, זוכר טוב את סעיף. הוא היה בא לפונדק עם חבריו. היו אוכלים ומסתלקים מייד. המקום זקבוע שלהם לא נמצא פה. סעיף היה המנהיג של יתר הצעירים. אביו הוא אדם נהדר. שאלנו את אלו נחום אם קרה משהו יוצא דופן בשבועות האחרונים? המשטרה עצרה לפני כשבועיים, שניים מחבריו של סעיף. זה קרה במיוזון הסמוך לפונדק המרכז. אלו נחום התנגד שנצלם אותו במיוזון. הוא לא יודע יותר פרטים, ואינו רוצה צרות. החבריה נמצאים במיוזון הנצחון. כ-50 מטר מכאן...

זינון, הנצחון אינו המקום האידיאלי לפגישות. שני שולחנות וכמה כיסאות בחוף, בכניסה למיוזון; כמה בחורים עצובים יושבים סביב השולחנות. כאן לא יוכלים ולא שותים. מכונת האספרסו לא חסרה, אבל אף אחד לא מבקש לשתות. שאלתי כמה פעמים עד שקיבלתי תשובה כלשהי. שאלתי בחור שחרחר, לבוש מעיל עור

בצומת זו, של הצטלבות הכבישים נהגה—לוד, הוצב מח"ס סום המשטרה, בו נורתה מכונית הוואליאנט. המכונית ופניה מהפניה השמאלית, טטחה ב-90 מעלות מערבה לכביש הטייסיים. מלבד נקב בגלגל א נמצאו במכונית סימני פגיעה ומניחים כי בן-אברהם נהרג מכדור שפגע בו בדרך החלון.

צומת המוות

ישיב עם גבו אלי, אם נמצא במקום אחד מחבריו של הצעיר שנהרג בליל סילבסטר? הבחור במעיל העור לא ענה, ולא הזיז את גבו. מהשולחן הסמוך, קרא לי משהו: "כן, אנהנו כולנו חבריו. מה אתה רוצה?" ישבתי על כיסא. והם כולם עמדו מסביבי, קרוב מאוד. כל-כך קרוב, עד ששמעתי איך הם נושמים. סירבו לקבל ממני סיגריות, ולא שתינו קפה. התאספו סביב השולחן 12 יש, חלקם מהרחוב, וחלק ישיב כנראה פגיהה במיוזון. לפתע שמעתי צעקות. אשה זקנה, ורזה, לבושה בגדי-אבל התקרבה לשולחן וחזרה אה פעמים על הגירסה: "שתישרף המשטרה... שתישרף המשטרה... הם לא ניסו לזנוע ממני להתאבד...". מסתבר שזו אמו של סמיר אצלן. מאז התאבד היא מבקרת ת חברות הצעירים במיוזון הנצחון מדי לילה. היא מחפשת כאן את בנה. מתח עצום שורר במיוזון הנצחון. "מה יהיה כעת, לאחר מותו של סעיף?" שאלתי. "מדוע פתחה המשטרה באש?" השיבו לי בשאלה. "השטרים עושים לנו מחת כאן! יצאים אותנו, כל פעם ל-48 שעות. מהמים בכניסה עד שנצא. מחפשים חשיש..."

ל אחר מהם, הוא עבריון בעל נסיון. הבחור לבוש מעיל העור, מגלה שישב כבר קרוב ל-7 שנים בכלא. גילו — בסביבות 25. בכיסו — פקודה-מעצר חדשה של משטרה, עבור חובות שאינו יכול לשלם. למי מיקצוע בכלא — מתקן אופנועים. ביקש 300 ל"י הלוואה מיו"ר המועצה המקומית כדי לפתוח עסק פרטי. "מדוע דוחים את קשתי?" — שאל הצעיר.

לפני כמה חודשים, רצו 8 מהם ללמוד מיקצוע, נגרות ומכונאות. הקורס, של משרד-עבודה נפסק באמצע. הם התפזרו. היום, כבר לאף אחד אין סבלנות לעבור 8 שעות. הם נמצאים פה במיוזון הנצחון, מול החלונות של משרדו של ראש-המועצה, מ"ד בבוקר עד צות. אי-אפשר לסגת מהמצב הזה. ישחקו את המישחק עד הרגע האחרון.

ד כאן סיפורו של כתב העולם הוא שביקר באור-יהודה. משפחתו של שאלו בן-אברהם שמואל אינה מאמינה כי נסע במכונית הוואליאנט ליל סילבסטר כדי לשרוד. נכון, היה לו פעם עסק עם המשטרה. אבל זה היה בגלל יריבות משפחתית. עם האב ועם האחות. "עסקים של שוד לא היו לו בראש". **מה שנראה תמוה בכל הסיפור הוא גירסתם של השוטרים, כי ארי עת נוסעי המכונית היו רעולי פנים.** קשה להבין מה היו ארבעה זורדים צריכים לחפש בכפר שלם? מה יש שם לשרוד? ואם אומנם תכוננו לשרוד במקום אחר, מדוע כיסו את פניהם בבוכעיה-גרב? כל שורד טירון יודע שעליו לכסות את צונו ברגע שישי סכנה יזוהו אותו בזמן הפעולה. מדוע הוא צריך לכסות את פניו לפני שהוא מתחיל את הפעולה? כדי למשוך תשומת-לב ממכוניות שחודות על פניו? כדי למשוך את עיניהם של השוטרים, כפי שקרה, לפי דרכת המשטרה, במיקרה זה? זאת שמות גמורה. מתקבל יותר על הדעת, כי שאלו בן-אברהם שמואל, יחד עם חבריו, גנבו מכונית סביון כדי לשעשע בעליל הסילבסטר. כשהתגלו על-ידי המשטרה ניסו להימלט, לא מפני נחשו שייעצרו אותם על נסיון שוד, אלא משום שלא רצו להיתפס על גניבת מכונית. הם העריכו את כוחם יותר מדי בעקבר מחסומי-המשטרה. הם שכחו כי שבת-ההנשק ת המשטרה לאנשי העולם התחתון נגמרה לפני שלושה שבועות. מאז מתוללת האלי-ת. גם כשהיריבים הם שוטרים.

כל נסיונותיו עלו בתוהו. לחוה היתה סיבה טובה שלא לחפש את קשריה עם מריו. היתה זו אותה סיבה שהביאה אותה לביצוע ההפלה המלאכותית ולביטול תוכנית הנשואין עם מריו. באחת מפגישותיה עם מריו בחדר השכור שלו בתל-אביב, גילתה חוה מכתב כתוב בספרדית.

בהיסח הדעת היא נטלה אותו והחלה לקרוא. לפתע נעצרה נשימתה. לפי תוכן המכתב והיחתימות שעליו גילתה חוה לפי תע כי מריו נשוי ואב לשלושה ילדים, אותם נמש כברזיל.

הקצין אמר: "שטויות!"

ריו ניסה להחזיר את ליבה של הי שוטרת היפה אליו בכל מחיר. באחת ההזדמנויות אף גילה לחברתה הטובה של חוה, כי חוה ביצעה הפלה. כאשר הגיעו הדברים לאוזניה של חוה היא החליטה לפעול בצורה תקיפה יותר, כדי להפסיק את הטרדותיו של הצעיר המאוהב. היא הגישה במשטרה תלונה רשמית נגד מריו, טענה כי הוא מטריד אותה. קצין המשטרה שקיבל את התלונה גיחך לעצמו: "אלה הן שטויות". אמר, "את בחור שוטי רת צריכה לדעת, שכל זמן שהוא לא מציק לך ממש, אין הרבה מה לעשות נגדו. חוץ מזה מה את יכולה לעשות — הוא אוהב אותך".

נימוקים אלה לא השפיעו על חוה, מה עוד שהטרדותיו של מריו נעשו תוקפניות יותר ויותר. מריו, שעבד בבית-החרושת המגפר, היה אורב לחוה ליד ביתה בי גתניה, ממתין לה עד שתחזור מעבודתה. פעם אף תקף אותה בחדר המדרגות.

בפעם אחרת הוא התפרץ ליד דירתה, אחרי שנכנסה לשם כדי חברת גבר וצעק: "אני אגמור אותך!" רק נוכחותו של הגבר, אחד ממכריה של חוה, הצליחה למנוע תקיפה חבלנית מצד מריו.

אחרי מיקרים אלה הוזמן מריו למשטרה והוזהר לגל יוסיף להטריד את חוה. אבל מריו לא הושפע במיוחד מאזהרות השוטרים. כימעט יום יום היה מופיע בגתניה ליד ביתה של חוה, בולש אחר מעשיה, מתעניין אצל שכניה ובעלי עסקים בסביבה אם ראו אותה בחברת גברים אחרים.

חברי-כנסת נכנס לתמונה

יום השישי האחרון נכנס גורם חדש לתמונה. היה זה לא אחר מאשר חבר כנסת ידוע. האיש סילפן אל מריו למקום עבודתו, הציג את עצמו, ובקול תקיף ומאיים הזהיר את מריו לגל יוסיף להטריד את חוה, אחרת יינקטו נגדו כל האמצעים החוקיים.

מריו נדהם מהשיחה המלפזנית. אולי לא כליכך בגלל תוכן הדברי רים כמו בגלל שם האישיות שי דיברה אליו, אישיות מפוספסת ולא רק בזכות מעמדה כחבר כנסת. מריו לא יכול היה לתפוס את העובדה שחוה פנתה כנראה אל אותה אישיות בגלל היכרותה עימו היכרות רשמית. בדמיונו של חוה אהבה החל לציייר ליד עצמו כל מיני דימויים. הוא הי גינע למסקנה, כי אם טיפן אלו חברי-כנסת אין ספק שזוהו עתה מאהבה של חוה.

סברה זו לא שמר לעצמו. העלה אותה באוזני כמה אנשים כשהוא נרגש כולו. אך איש מהם לא יכול היה לתאר שדווקא שיחת טלפון זו עם הח"כ תביא את מריו לכלל החלטה רצחנית. במציאות-שבת נעלם מריו מחדרו. היא נסע לנתניה, התאכסן שם בבית-מלון קטן. בבוקרו יום הראשון השכים לקום, יצא בעוד חושך מחדרו כדי לארוב לחוה ליד ביתה — המארב שהסתיים ברצח. כשהגיעו השוטרים לבית-הכנסת אוהג דודי בגתניה, לשם ברח מריו וביקש מהי מתפללים להועיק את המשטרה. יצא מריו לקראת בידיים מושטות לאויקים.

כאשר הכניסו אותו השוטרים אל הניידת, רעדו כתפיו של מריו, הוא החל ממרר בככי. לפני שי זינקה הניידת ממקומה, כדי להי ביל את מריו אל המעצר, פרצה מפיו זעקה מרה: "אבל היא הי פילה את הילד שלי!"

קופות חולים ועושה גם תרונות בשביל מגן דוד אדום?

"מה אני יכול לעשות?" השיב ומשך בכתפיו. "הרבה חולים נבנסים לפאניקה וקוראים לרופא ללא כל סיבה רצינית. חוץ מזה עכשיו מגיפת שפעת חזקה ויש יותר חולים מהרגיל. פעם הייתי הולך לארבעה-חמישה מקרים בלילה. היום אני צריך ללכת ל-30 מקרים לפחות. יש גם חולים המאבדים את סבלנותם וקוראים לכמה רופאים בבת אחת.

"האם יש לך מכונית?"

"לא, אין לי. אני נוסע במוניות. אתמול בערב הוצאתי יותר ממאה לירות על מוניות. בדרך כלל תרונות משלמת. עכשיו לא."

חוץ כמה זמן אתה מגיע לביתו של חולה?

"שעה בדרך כלל."

בדקנו אצל אחת המשפחות שהזיקה את הד"ר וואסל, לדבריה ביום השבת; כשהטל-פון שלו פעל עדיין. לדבריהם בא ביום ששי. הוא הגיע אליהם לאחר המתנה של שלוש שעות. שלושת בני המשפחה חולים בצווחת בשפעת.

זה הבן, לא אני..."

ימינו לאחר מכן שוב להתקשר לשני הרופאים התורניים שלא השיבו לטלפונים במשך שלושה ימים. בבוקר יום שני השגנו את אשתו של הד"ר סגל. כשאמרנו מה מבוקשנו הסבירה:

"בעלי היה עייף והלכנו מהבית. חוץ מזה יש רופאים תורניים של קופות החולים. אם מישהו מצלצל אלי, אני נותנת לו את מספר הטלפון של הרופא החורן של קופת החולים.

"אם כך, מהי התרונות של בעלך?"

"מת זאת אומרת? הוא תורן!"

"מתי הוא תורן?"

"במשך היום. בערב הוא עייף לאחר היום כולו. היום יש מגיפה של שפעת או מה אתה רוצה שיעשה?"

"אבל הוא רופא, גבירתי."

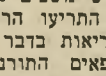
"גם רופא הוא בן-אדם והוא עייף. בערב הוא עייף."

"ומה בעיני התורנות?"

תיקו.

בקשנו לדבר עם הד"ר מיטל. הרופא שניתק את שיחת הטלפון עצמו במוצאי שבת. הפעם הסכים לענות. תחילה הסביר כי המדובר אינו בו אלא בבנו. (בדיקת סליל ההקלטה הוכיחה כי המדובר באדם בעל קול זהה.) ולאחר שהתנצל הסביר כי הלחץ על רופא תורן הוא גדול ביותר וכי במשך סוף-השבוע שעבר נאלץ לטפל ב-55 חולים, כשלפחות 50 איש נוספים נותרו ללא מענה רפואי. לדבריו התריעו הרופאים לא פעם בפני משרד הבריאות בדבר הצורך להגדיל את מספר הרופאים התורניים. אולם ללא מענה. גם הד"ר מיטל נימק את אי-הענות הרופאים לקריאת עזרה ב"עייפות".

כמו קצין עריק

רופא מסיים את חוק לימודיו, הוא נשבע אחת השבועות וההתחייבות המקצועיות המחמירות ביותר. שבר עה המסתיימת בשפעת האומר, כי הרופא "יצא וייענה לכל קריאה בכל עת".

כמה מהמקיימים שבועה זו?

אין ספק, יש להם סיבות טובות לכך. הם עייפים, הם רוצים לבלות, הם ביי אדם. אבל סיבות אלה אינן סיבות דיין כדי לשחרר אותם מן השבועה. על אחת כמה וכמה, כאשר הם משרתים כתורנים לניקרי חירום.

כי הרופאים התורניים משולים לקצינים בצה"ל, שהופקדו על מישמרותיהם. גם ל-אותם קצינים יש סיבות טובות להסתלק: האשה דואגת בבית, האורות בעיר קורצים, נעים יותר לישון בין סדינים. אבל האם היה אחד מהם מעלה בדעתו לערוק? האם היה אחד מהם מעז לנטיש את תרונותו?